(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ అంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ అంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 20ఆ6 http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

ప్రవాహం

ఇద్దరం ఒక సెల్ఫీ దిగాం. ఫొటోలో కవిత నాకంటే ఎక్కువ సంతోషంగా కనిపించింది.

'ఎందుకు నవ్వటం లేదు?' అడిగింది.

'ఫొటో సరిగ్గా రావలని ఓ ఆలోచన వలన అలా బిగుసుకుని ఉంటాను.'

'ఇద్దరం పెళ్లయినవాళ్లల్లా ఉన్నామా? లేక అలా ఉండాలని అనుకుంటున్నవాళ్లలా ఉన్నామా?'

ఓ నవ్వు నవ్వి అక్కడున్న ఓ బెంచీమీద కూర్చున్నాను.

'విశ్లేషణలన్నింటినీ ఆపేస్తేగానీ ఓ చక్కని వివాహం జరగదు'

'ఛా' అంది కవిత

'ఇదేంటి నాలాగా మాట్లాడుతున్నావు?'

'రంగులు మారతాయి కదా?'

ఇద్దరం నవ్వుకున్నాం. ప్రక్కన కూర్చుని మరోసారి సెల్ఫీ చూసింది.

'ఆడవాళ్లకి మంగళసూత్రం పెళ్లి అయినట్లు చెబుతుంది. మగవాళ్లకి ఏంటి?'

'ఇంకా సూత్రధారణ అవలేదుకదా?ఊహిస్తున్నావా?'

'ఊ.. ఇంతకీ పెళ్లయిన మగవాళ్లకి ఓ డ్రెస్ కోడ్ ఏంటి?'

'చొక్కాకి ఓ గుండీ ఊడిపోయి ఉంటుంది'

విరగబడి నవ్వింది.

'రెండు బొత్తాలు ఊడితే?'

'పిల్లాడో పిల్లో పుట్టినట్లు అర్థం' ఇద్దరం నవ్వుకున్నాం.

'ఒక చక్కని బంధానికి పెళ్లి అవసరమా?' అడిగాను. సీరియస్ అయి తల వంచుకుంది.

ఎందరో అమ్మాయిలూ, అబ్బాయిలూ ఈ రోజు తల్లిదండ్రులను అడుగుతున్న వింతప్రశ్న అది. నేను కవితను కావాలని అడిగాను.

తలపైకెత్తి చిరునవ్వు నవ్వింది.

'చినుకులు వచ్చీ వచ్చి శరన్మేఘాలలో తేలిపోయాయి
కాలచక్రం తన పంథాలో పరుగులు తీస్తూనే వుంది.
దేనినీ కాదనలేము
తనలో సంగమించమన్న సాగర ఆహ్వానాన్ని
నది ఎన్నడూ తిరస్కరించలేదు
ప్రకృతి నిర్దేశించిన గతిలోనే సృష్టి సాధ్యం
గూడు నిక్షిప్తంగా వుంది ప్రతివారికి
వెతుక్కుంటూ వెళ్లటమే జీవనం
అనంత సాగరం కూడా భూమినే గూడు చేసుకుంది
అనంతమైన ఆలోచనలకు గూడు మన మనస్సుకాదా?

అందుకే

గూటిలోనే నిగూఢమైనది ఏదైన సాధ్యం.

కోట్లతో కోటలెందుకు

ఒక్క తాళితో ఒక్క గూడుకట్టు.'

'కవిత బాగుంది. ఏంటి ఇప్పుడు కథ వ్రాయాలా?'

'మరి? ఏదో ఇల్లు కట్టమన్నట్లు భయపడితే ఎలా మాష్టారూ?'

నది

ఈ గెస్ట్ హౌస్ ఎవరు కట్టించారో కానీ ఎంతో కళాత్మకంగా కట్టారు. ఉదయమే బ్రేక్‌ఫాస్ట్ చెయ్యటానికి అలా లాబీలోకి వెళ్ళగానే ఆ బాల్కనీ రెయిలింగ్ మీదినుంచి దూరంగా అందమైన జలపాతం కనిపిస్తూ ఉంటుంది. రోజూ అలా దానినే చూస్తూ కాఫీ తాగేవాడిని. కరెక్ట్‌గా అదే టైంకి ఓ పెద్దాయన ఒక యుక్తవయసున్న అమ్మాయితో ఆయన కూతురు కావచ్చు, అక్కడికి వచ్చి కూర్చుంటాడు.

'నాకు నిజం చెప్పు డాడీ..'

ఆయన అటూ ఇటూ చూసాడు.

'నీతో అబద్ధం ఎందుకు చెబుతాను హారికా?'

'నో. అంతా అబద్ధమే. అసలు పెళ్లి అనేదే ఒక అర్థంలేని వ్యవస్థ.'

'ఇది.. నో హారికా, ఆలోచించు. సమాజాన్ని ముందుకు తీసుకుని వెళ్లే ఒక చక్కని ప్రక్రియ. నేనెక్కడి నుంచి వచ్చాను, నువ్వెక్కడినుండి వచ్చావు? ఒక్కసారి ఆలోచించు.'

అమ్మాయి చెయ్యి అడ్డం పెట్టింది.

'చూడూ, అందరం ఎక్కడో ఓ చోటునుండి రావలసిందే అదెందుకు? దాని గురించి చర్చ ఎందుకు?'

'హారికా, నన్ను విసిగిస్తున్నావు. చిన్నప్పటినుండీ అన్నిటినీ నువ్వు ప్రశ్నిస్తూ వస్తుంటే నేనే నిన్ను ముందుకు తోసాను. అప్పుడు అది ముచ్చటగా అనిపించేది.'

'ఇప్పుడేమైంది?'

ఆయన నాకు దగ్గరగా వచ్చి కాఫీ కప్పు నింపుకుని ఓ చిరునవ్వు నవ్వాడు. నేను రెయిలింగ్‌కు ఆనుకుని కాఫీ తాగుతున్నాను. ఆయన మరల అమ్మాయి వైపు వెళ్లాడు. ఈసారి ఓ కుర్చీ లాక్కున్నాడు.

'అబ్బాయి మంచివాడు హారికా. మంచి ఫామిలీ'

అమ్మాయి అటూ ఇటూ చూసింది. ఆ చివార్న ఓ పెద్దాయన ఓ కెమెరాతో ఎప్పటినుంచో వీడియో తీస్తున్నాడు.

'అదుగో.. ఆయనా చాలా మంచివాడు. కాదని చెప్పమను. అసలు మంచీ చెడూ ఏముంది? అంతా అవసరాన్ని బట్టే. ఆ రోజుల్లో పెళ్లి అనేది ఓ మంచి అవసరం. దట్సాల్'

'ఇంతకీ ఏం చేస్తానంటావు?'

అమ్మాయి చేతులు కట్టుకుంది.

'ఏం చెయ్యాలి నేను?'

ఆయనెందుకో నన్ను చూసాడు. ఇబ్బంది పడుతున్నాడేమో అనుకుని కొద్దిగా దూరంగా జరిగాను.

'అయ్యో, నో ప్రాబ్లమ్. మీరెందుకు జరుగుతారు? లోపల మాట్లాడుకుందాం అంటే వద్దు, పచ్చిగాలి పీలుస్తూ పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడుకుందాం అంటుంది... ఓపెన్ హార్ట్!'

అమ్మాయి చక్కగా నవ్వుతోంది.

'చెప్పు డాడీ, ఏం చెయ్యమంటావు నన్ను? చదువుకున్నాను. ఉద్యోగం చేస్తున్నాను, రెండుసార్లు అమెరికా వెళ్లొచ్చాను, ఒక ఫ్లాట్ ఉంది, రెండు సైట్స్ ఉన్నాయి, ఒక అనాథాశ్రమానికి డొనేషన్ ఉంది, మీకేం కావాలన్నా నేనున్నాను. కాకపోతే మీరు చిన్నప్పుడు నేను జిమ్నాస్టిక్స్‌లో గోల్డ్‌మెడల్ తెచ్చుకోవాలనుకుంటే సారీ.. ఇప్పుడు నా వల్లకాదు..'

ఆ కెమెరా మనిషి ఈసారి దగ్గరగా వచ్చి చక్కగా మరోకోణంలో చిత్రీకరిస్తున్నాడు.

పెద్దాయన గెడ్డం గోక్కున్నాడు.

'తల్లీ.. జిమ్నాస్టిక్స్ ఎందుకు? మనం పెళ్లి గురించి మాట్లాడుకుంటున్నాం'

అమ్మాయి ఎందుకో చిన్నగా తనలో తాను చప్పట్లు కొట్టుకుంది.

'రెండూ ఒకటే'

'ఇది టూ మచ్'

'మరి? చక్కగా, స్వతంత్రంగా, హాయిగా బ్రతుకుతున్న వాళ్లు మరొకరి స్వాతంత్ర్యంలోకి దూసుకుపోయి కిందామీదా పడి, లాక్కుని, పీక్కుని, శరీరంతో, మనసుతో ఇబ్బందులు పడుతూ చేసే జిమ్నాస్టిక్స్.. పెళ్లికాదా?'

'స్వాతంత్ర్యం అంటే ఏంటి?'

అమ్మాయి అటూ ఇటూ చూసింది. నన్ను కొద్దిసేపు చూసింది.

'అదుగో ఆ అంకుల్‌ని చూడు. ఆ కాఫీ కప్పును స్టైల్‌గా పట్టుకుని రెయిలింగ్ మీద కూర్చున్నారు. ఇక్కడ ఆంటీ ఉంటే వెంటనే అయ్యో దిగిపోండి. అలా ఎందుకు? ఇలా కూర్చోండి అంటూ కుర్చీ చూపిస్తుంది. అవునా?'

వెంటనే దిగిపోయాను. అందరం నవ్వుకున్నాం. లాభం లేదనుకుని ఆయన ప్రక్కన కూర్చున్నాను.

'ఏమీ అనుకోకండి..' అన్నాడాయన '... ఈ అమ్మాయి బాగుపడదు'

'బాగా చెడిపోయింది' అమ్మాయి చక్కగా చెప్పింది. రెండు చేతులూ అమెరికన్ పద్ధతిలో చేతిలో చాట పట్టుకున్నట్లు ముందుకు పెట్టింది.

'సో?', అడిగింది.

'నువ్వో కప్పూ, నాకో కప్పూ తెచ్చి ఇక్కడ కూర్చో', అన్నాడు పెద్దాయన.

ఇంతలోనే మరో సౌందర్యారాధకుడు ఓ గుడ్డ సంచీతో మాసిన గెడ్డాన్ని గోక్కుంటూ గది తలుపు మూసేసి ఇటే వచ్చాట. నా ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు.

సంచీలోంచి ఓ డైరీ రాసాడు.

'చెప్పాలనుంది' అన్నాడు.

'ఏంటండీ?' బేలగా అడిగాను. నువ్వు బాగుపడవు అన్నట్లు నన్ను చూస్తూ తల ఆడించాడు.

'అది నా కవితపేరు'

'ఛా'

'అవును. చెప్పాలనుంది... కానీ చెప్పలేను' అన్నాడు.

‘వద్దు‘ అన్నాడు ఈ అమ్మాయి తండ్రి. ముక్కుమీద వేలు పెట్టాడు.

‘నో. చెప్పలేను అన్నవాడిని వద్దు అనకూడదు, చెప్పమనాలి‘

‘కరెక్ట్. చెప్పండి‘ అన్నాను.

‘అమ్మ కాఫీ వేరు, మా ఆవిడ కాఫీ వేరు. రెండూ కమ్మనైనవే. చెప్పలేను‘

‘ఓ‘

‘అమ్మగురించి ఆలోచన చెయ్యను. మా ఆవిడ ఆలోచించనీయదా. ఎందుకో చెప్పలేను‘

‘శభాష్‘

ఇంతలో అమ్మాయి రెండు కప్పులు కాఫీ తెచ్చింది. కవి ఓ చిన్న గ్రీటింగ్ కార్డు ఇవతలకి తీసాడు.

‘ఎలా ఉంది?‘ అడిగాడు.

‘పెయింటింగ్ బాగుంది‘ అమ్మాయి చెప్పింది.

ఆ చిత్రం చివర ఉన్న నీలం రంగు బార్డర్‌ను నిమిరాడు. ‘ఇదిలేకపోతే ఎలా ఉంటుంది?‘

‘అసలు ఏమీ బాగుండదు. అర్థమేకాదు‘ చెప్పింది.

‘ఎందుకో చెప్పలేను. నేను గీసిన ప్రతిబొమ్మకీ ఆవిడ బార్డర్ ఎందుకు గీసేదో‘

‘...‘

‘అంత అందం ఆ గీతలో ఎలా దాచేదో, చెప్పలేను‘

అమ్మాయి తండ్రి కాఫీ సేవిస్తూ ఆలోచించాడు.

‘ఒక బార్డర్ లోపల బొమ్మ గీయటం గొప్పా లేక బొమ్మకు బార్డర్ ఇవ్వటం గొప్పా?‘

‘చెప్పలేను. అదే చెబుతున్నా. గొంతు బాగున్నప్పుడు అందరికీ పాడి వినిపిస్తాం. క్షీణించినప్పుడు లోలోపల పాడుకుంటాం. అదీ ఆత్మానందమే! బొమ్మ గీతలోపలికి వెళ్లిపోయింది కదా?‘

అప్పటివరకూ కెమెరా పట్టుకుని ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని చిత్రీకరిస్తున్న ఆ వ్యక్తి దగ్గిరగా వచ్చాడు. కుర్చీ లాక్కుని కూర్చున్నాడు. గబగబా కెమెరాని అటూ ఇటూ కెలికాడు. ఒక వీడియో క్లిప్పింగ్ ప్లే చేసాడు. అమ్మాయితో సహా అందరం దాని వైపు దృష్టి మళ్లించాం. జలపాతాల హోరు ముందర ఈ సంచీతో ఉన్న వ్యక్తి మాటలన్నీ ఏదో ప్రబోధంలా వినిపిస్తున్నాయి.

కెమెరా ప్రక్కన పెట్టాడు. ఓ సిగరెట్ తీసి ముట్టించాడు.

‘ఎలా ఉంది?‘

‘అదిరింది‘ అందరం అన్నాం.

‘అలా మీ ముందర పారుతున్న జలపాతం బాగుందా? ఈ బార్డర్‌లో బాగుందా?‘

ఎందుకో తెలియదు, ఇద్దరూ ముగ్గురు చప్పట్లు కొట్టారు.

‘ఎక్కడో పుట్టి ఎక్కడో పెరిగి ఎక్కడ లోతుంటే అక్కడికి జారిపోతూ వెళ్లిపోయిన నదిలా ఉండేవాడిని. ఇద్దరం ఇక్కడే కలుసుకున్నాం. కాలం జాలువారుతున్న జలపాతంలా తోచింది. విచ్చలవిడిగా బ్రతుకుతున్న నాకు ఓ బార్డర్ దొరికింది. నా క్రియాశీలత యావత్తు ఒక చోట కేంద్రీకృతమైంది. ఈ వయసులో మరొక్కసారి ఈ జలపాతం ఇక్కడికి వచ్చాను. అటు చూడండి. ఆ పైన రెండు నదులు కలసి ఇలా ఒక్కసారిగా ఇక్కడ జలపాతంలా జారుతాయి... నిత్యోత్సవం, నిత్య యౌవనం‘

‘మీ భార్య మీతో రాలేదా?‘ అడిగాను.

‘లేదు‘

‘చూసారా...‘ వెంటనే అమ్మాయి లేచి నిలబడింది,

‘మగవాళ్లందరూ ఇంతే.‘

‘కాదు...‘ చెప్పాడతను, ‘...ఆమెయే నన్ను ఇక్కడికి పంపింది.‘

‘ఎందుకు?‘ ముక్త కంఠంతో అందరం అడిగాం.

‘ఏంలేదు..! కొద్దిగా గంభీరంగా చెప్పాడు. ‘...ఆమె ఇప్పుడు బెడ్‌లో ఉంది. నేను ఒంటరినైనప్పుడు తిండికి బాధపడకూడదని నేనెలాంటివి తింటానో అలాంటివి ఎలా వండాలో నేర్పింది. ఆమెకోసం ఈ మధ్యనే వీణ నేర్చుకుని మంచం దగ్గిర కూర్చుని వినిపించటం అలవాటైంది. తనే వాయిస్తున్నట్లు ఆనందించేది.‘

‘ఇక్కడేదైనా మందుకోసం వచ్చారా?‘ అడిగాను.

‘లేదండీ..‘ అంటూ కెమెరా ఆన్ చేసాడు,

‘...ఈ జలపాతం ఇప్పుడెలా ఉందో చూడాలని అతి కష్టం మీద సైగలు చేసి చెప్పింది.‘

అందరం కుర్చీల్లో వెనక్కి వాలిపోయాం. జలపాతం శబ్దం అలా ఏదో తెలియని భాషలో బాగా తెలిసిన వాళ్లతో మాట్లాడుతున్నట్లు తోచింది.

ఆయన లేచాడు. సంచీతో ఉన్నాయన. చేతులు కలిపాడు.

‘సార్, మీకు తెలియకుండా మిమ్మల్ని జలపాతం ముందు నిలబెట్టి మీ మాటలు వీడియో తీసాను. సారీ. నా భార్యకు నచ్చుతుందనుకున్నాను‘

‘భలేవారే! నో ప్రాబ్లమ్‘ - అన్నాడాయన.

ఆయన శలవు తీసుకుని వెళ్లిపోయాడు.

‘చెప్పలేను..‘, ఈయన మెల్లగా అన్నాడు. ‘...అస్సలు చెప్పలేను. ఒక గూడు కట్టుకోవటంలో ఎంత గూఢమున్నదో ఎందుకో చెప్పలేను‘ ఓ కొమ్మమీది నుండి రెండు పిట్టలు కలిసి ఇటే చూస్తున్నట్లున్నాయి.

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

Post your comments

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కప్పింత కథ!)